

PUNAHILKKA

KESTO NOIN 10 MIN

Olipa kerran pieni ja niin suloinen tyttö, että hänestä piti jokainen joka hänet näki. Mutta eniten häntä rakasti **isoäiti**, joka ei tiennyt, mitä kaikkea hyvää olisi lapselle antanut. Kerran isoäiti lahjoitti hänelle **punaisen** samettihilkkan, ja koska se sopi **tytölle** niin hyvin ettei hän halunnut enää muuta päähinettä käyttääkään, kaikki sanoivat häntä Punahilkaksi. Eräänä päivänä **äiti** sanoi: "Tulehan, Punahilkka, tässä on pala **kakkua** ja pullo viiniä, vie ne isoäidille. Hän on sairas ja heikko, ja niistä hän virkistyy. Lähde matkaan ennen kuin tulee kuuma, ja kulje sitten siivosti äläkä poikkea tieltä, ettet vain kaadu ja riko pulloa, eikä isoäiti saa mitään. Ja kun astut sisään, muista toivottaa **hyvää huomenta** äläkä kurki ensin joka nurkkaan!" "Kyllä minä osaan", Punahilkka sanoi äidille ja löi oikein kättä päälle.

Isoäiti asui kaukana **metsässä**, puolen tunnin matkan päässä kylästä. Kun Punahilkka oli ehtinyt metsään, tuli **susi** vastaan. Punahilkka ei tiennyt, millainen paha eläin susi oli, eikä pelännyt sitä. "Hyvää päivää, Punahilkka", susi sanoi.

"Kiitos, samoin itsellesi, susi." "Minne matka näin varhain, Punahilkka?" "Isoäidin luokse." "Mitä sinulla on esiliinasi alla?"

"Kakkua ja viiniä. Meillä leivottin eilen, ja tässä on sairaalle ja heikolle isoäidille vähän maistiaisia, jotta hän vahvistuisi." "Missä sinun isoäitisi asuu, Punahilkka?"

"Vähän yli neljännestunnin matkan päässä metsässä, **kolmen** suuren tammen varjossa on hänen talonsa. Sen ympärillä on pähkinäpensaita, kai sinä sen nyt tiedät", Punahilkka sanoi. Susi mietti mielessään: "Tuo soma tyyppi on oikea herkkupala, vielä eukkoakin makoisampi. On toimittava ovelasti, jotta saan molemmat napatuksi."

Susi kulki hetken Punahilkkan rinnalla ja sanoi sitten: "Katsopas, Punahilkka, miten kauniita kukkia täällä kasvaa. Mikset sinä katsele ympärillesi? Et taida lainkaan kuulla, miten suloisesti **linnut laulavat**. Sinähän kuljet kuin olisit kouluun menossa, vaikka täällä metsässä on niin hauskaa. Punahilkka nosti katseensa, ja nähdessään, miten auringonsäteet kisailivat puiden lomassa ja kaikkialla oli kauniita kukkia, hän ajatteli: "Isoäiti varmaan ilahtuu, jos vien hänelle tuoreen kukkakimpun. On vielä niin varhaista, että ehdin kyllä ajoissa perille."

Hän juoksi tieltä metsään kukkia hakemaan. Poimittuaan yhden kukan hän oli näkevinään vähän matkan päässä toisen vielä kauniimman, juoksi sen luo ja joutui yhä syvemmälle metsään. Mutta susi meni suoraa päätä isoäidin talolle ja **koputti** oveen. "Kuka siellä?" "Punahilkka. Minä tuon kakkua ja viiniä. Avaa ovi." "Paina vain kahvaa!" isoäiti huusi. "Minä olen niin heikko etten jaksa nousta." Susi painoi kahvaa, ovi aukesi ja susi meni sanaakaan sanomatta suoraan isoäidin **vuoteen** luo ja hotkaisi hänet kitaansa. Sitten se puki isoäidin vaatteet ylleen, pani hänen **myssynsä** päähän, kävi makaamaan hänen vuoteeseensa ja veti verhot eteen.

Punahilkka oli juoksennellut poimimassa kukkia, ja kun oli saanut kokoon niin ison **kukkakimpun** ettei enempää jaksanut kantaa, hän muisti taas isoäidin ja lähti matkaan. Hän ihmetteli, miksi ovi oli auki, ja kun hän astui sisään, hänelle tuli omituinen tunne. "Voi hyvä Luoja, miten minua tänään **pelottaa**, vaikka muuten käyn niin mielelläni isoäidin luona!" hän ajatteli. Hän toivotti hyvää huomenta, mutta ei saanut vastausta. Sitten hän meni vuoteen luo ja veti verhot sivuun. Siinä isoäiti makasi myssy syvällä silmillä ja kovin oudon näköisenä.

"Mutta isoäiti, miksi sinulla on noin **suuret korvat**?"

"Jotta voin paremmin kuulla sinua."

"Mutta isoäiti, miksi sinulla on noin **suuret silmät**?"

"Jotta voin paremmin nähdä sinut."

"Mutta isoäiti, miksi sinulla on noin **suuret kädet**?"

"Jotta voin paremmin tarttua sinuun."

"Mutta isoäiti, miksi sinulla on noin hirvittävän **suuri suu**?"

"Jotta voin paremmin syödä sinut."

Ja sen sanottuaan susi loikkasi vuoteesta ja hotkaisi Punahilkka-raukan kitaansa. Sen tehtyään se meni takaisin vuoteeseen, **nukahti** ja alkoi **kuorsata** suureen ääneen.

Metsästäjä sattui juuri kulkemaan talon ohi ja tuumi: "Kylläpä muori nyt kuorsaa kovaa. Pitäähän käydä katsomassa, mikä häntä vaivaa." Metsästäjä meni sisään, ja vuoteen luo tultuaan hän näki, että siinä makasi susi. "Vai täältä minä sinut löydän, vanha roisto", hän sanoi. "Kauanpa olenkin sinua etsinyt." Metsästäjä aikoi jo kohottaa pyssynsä, kun hänen mieleensä juolahti, että susi oli saattanut syödä isoäidin ja tämän voisi vielä pelastaa. Hän ei ampunutkaan sutta, vaan otti **sakset** ja

rupesi leikkamaan nukkuvan suden vatsaa auki. Kun hän oli leikannut vähän matkaa, hän näki punaisen hilkan pilkottavan, ja kun hän leikkasi vielä vähän lisää, tyttö jo hyppäsikin suden vatsasta ja huudahti: "Voi, miten minua pelotti, ja miten pimeää suden vatsassa olikaan!" Sitten tuli vielä vanha isoäitikin elävänä ulos ja pystyi tuskin hengittämään. Punahilkka nouti kiireesti isoja kiviä, joilla he täyttivät suden vatsan, ja kun susi heräsi, se yritti juosta pois, mutta kivet olivatkin niin painavia, että se kaatui heti kuolleena maahan. Nyt he kaikki olivat iloisia. Metsästäjä nylki suden nahan ja vei sen kotiinsa, isoäiti söi kakun ja joi Punahilkkan tuoman viinin ja toipui jälleen, mutta Punahilkka ajatteli; "En enää ikinä poikkeakaan yksin tieltä metsään, kun äiti on kieltänyt."

Kerrotaanpa myös, että kun Punahilkka taas vei isoäidille lämpimäisiä, **toinen susi** puhutteli häntä ja yritti houkutella poikkeamaan tieltä. Mutta Punahilkka piti varansa eikä poikennut minnekään ja kertoi isoäidille kohdanneensa suden, joka oli toivottanut hänelle hyvää päivää, mutta samalla vilkuillut häntä ilkeästi. "Ja jos olisimme olleet syrjäisellä tiellä, se olisi syönyt minut suuhunsa. "Tule", sanoi isoäiti, "lukitaan ovi, ettei susi pääse sisään." Pian sen jälkeen susi koputti oveen ja huusi: "Avaa ovi, isoäiti, täällä on Punahilkka, minä tuon sinulle lämpimäisiä." Mutta isoäiti ja Punahilkka olivat ihan hiljaa eivätkä avanneet ovea. Harmaaturkki hiiviskeli talon ympärillä ja hyppäsi viimein katolle odottamaan, että Punahilkka illalla lähtisi kotiin. Silloin se aikoi hiipiä hänen peräänsä ja syödä hänet pimeässä suuhunsa. Mutta isoäiti huomasi, mikä sillä oli mielessä. Talon edessä oli suuri **makkarasammio**, ja isoäiti sanoi: "Ota ämpäri, Punahilkka. Minä keitin eilen makkaroita. Kanna niiden keitinvesi sammioon." Punahilkka kantoi, kunnes suuren suuri sammio oli aivan täynnä. Makkaran haju nousi suden nenään, se nuuhki ja kurkisteli alas, lopulta se kurkotti kaulaansa niin pitkälle, ettei mahtanut enää mitään vaan lipesi. Niin se luisui katolta alas, suoraan suureen sammioon ja hukkui. Mutta Punahilkka palasi iloisena kotiin, eikä kukaan tehnyt hänelle pahaa.